

Sekmadienio popietę visiems vilniečiams su šakelėmis rankose šventiškai pakiliais veidais traukiant į bažnyčias, aš su tokia pat švente veide, o ir širdy, skubu į numylėtąjį Užupį, kur manęs laukia ypatingas pašnekovas. Eidama dar pasibaru su savimi ir pasižadu, kad kalbėsime vien apie muziką, bet teatras nepasiduoda - kaip mažas dvasiukas vis primena apie save. Kai pokalbyje leidžiamės į prisiminimus, jis susimąsto ir pats nepastebi, kaip sako: „Prieš 20 metų... tai čia Mocartas, Salieris“. Teatru ir vaidmenimis - štai kaip savo gyvenimą matuoja Vladas Bagdonas. Bet muzika šitame gyvenime taip pat svarbi. Todėl galiausiai jį paskaičiuojame ir dainomis.

- **Naujos plokštelės išleidimas - reikšmingas įvykis gyvenime?**

- Taip, mano - ypač. Kai kažkas leidžia po 20 ar 30 diskų ne per gyvenimą, o per dešimtmetį, tai gal kitaip vertina. Aš išleidau 3 diską per gyvenimą. Tik aš nesureikšminu šito įvykio, man tai yra atsitiktinumas.

- **Puikus atsitiktinumas.**

- Visas mano gyvenimas grįstas vien atsitiktinumais. Vienas mano vaidinamas personažas, Minetis, sako: „Nors atsitiktinimai nieko gero neduoda, kai kada jie pasireiškia teigiamai“. Vakar štai sutikau žmogų, kuris dirbo su mano tėčiu geležinkelyje ir jis prisiminė, kaip tėtis aimanavo, sužinojęs, kad įstojau į konservatoriją, vis guodėsi ir kalbėjo savo kolegoms: „Kaip mano vargšas sūnus gyvens, būdamas artistu?“

- **Bet gyvenat...**

- Gyvenu iki šiol. Nors čia irgi atsitiktinumas. Grįsti savo gyvenimą atsitiktinumais neverta, bet iš tiesų Dievas vedžioja tave už rankos. Aš pats nežinau, kas bus rytoj, bet žinau, kad bus ir bus taip, kaip turi būt. Su dainavimu irgi buvo lygiai tas pats. Pasitaikė žmogus, pagriebė už peties, prisakė padainuot ir padainavau. Ta daina - apie mokyklą - skamba jau 30 metų.

- **„Mano senai mokyklai“ yra pirmoji Jūsų dainuota daina?**
- Lietuviškoj estradoj iš tikrųjų pirmoji. Ji padarė ko gero didžiausią įspūdį, buvo pati populiariausia iš mano dainuotų. Vėliau buvo „Laiškas motinai“, pagaliau ir „Vaikystės šviesa“. Nemaža dainų, dainuotų aname amžiuje, buvo populiarios, bet atėjo toks laikas, kai staiga viskas tik *pukt* ir sugriuvo. Bet, atsirado Bardai LT, kurie sako: „Traukiam iš tos duobės šitą Bagdoną, reikia, kad jis dar padainuotų!“ (*juokiasi*).
- **Ar tai, ką jaučiate į sceną lipdamas kaip aktorius, skiriasi nuo to, ką jaučiate lipdamas su gitara, pasiruošęs koncertui?**
- Na, aš žinau, kad esu prastas gitaristas, bet jeigu būčiau geras gitaristas, būčiau blogas dainos pateikėjas, nes užsiimčiau vien instrumentu. Todėl tenka derinti kelis dalykus: esu prastas gitaristas, prastas poetas, bet man reikia pasitelkti savo aktorinį meistriškumą ar artistinį suvokimą apie būtį scenoje ir tada su klausytojais susitarsime.
- **Ir visada pavyksta?**
- Nesakau, kad visada, bet veiksmas vyksta. Ir tai yra džiugu. Vakar, kai man švietė lempa į akis (*koncerto Utenoje metu – red. past.*), gerai nemačiau žiūrovų ir nesijaučiau gerai. Nors jaučiau, kad tarsi susikalbame, norėjau juos matyti. Kai esu dėžėje su atvira siena, bet vis tiek vaidinu kažkokią istoriją – turiu omenyje teatrą – yra viena, tačiau kai esu betarpiško pokalbio su žiūrovu dalyvis, jau visai kas kita. Visos mano dainelės yra pokalbis, mano istorijų pasakojimas. Aš noriu matyt, kaip tos istorijos yra klausomos, ar jos reikalingos.
- **Dainuojant tikrojo Vlado Bagdono daugiau, nei teatre?**
- Aš nežinau, kas yra Vladas Bagdonas. Būna, atsisėdu namuos, pagroju kelias daineles ir atsibostu sau. Tada padarau pertrauką nuo savęs (*juokiasi*). Tokią pat pertrauką –

prozinę ar poetinę – padarau ir koncertų metu. Savo kūrybą seku labai subjektyviai, bet tuo pačiu ir objektyviai. Tarsi stebėčiau save iš šalies ir klausčiau: „Na, Bagdonai, ką dar moki?“. Arūnas Žebriūnas taip klausdavo artistų, kurie pas jį filmuodavosi: „Ką dar gali padaryt?“, artistas parodo, o Arūnas vėl klausia: „O dar ką gali padaryt?“, artistas dar padaro, Arūnas dar klausia: „O ką dar moki?“ – nukankindavo vargšus aktorius iki išsekimo.

- **O Jūs šitaip kankinat save?**

- Aš truputį kitaip. Bet tikrai negalėčiau koncerte padainuoti 16 dainų, nekreipdamas dėmesio į žiūrovus. Man reikia sustot, paklausti: „Kaip Jūs gyvuojat, kaip laikotės?“. Aišku, aš tai darau kitais būdais, bet tai svarbu. Aš nemoku su žmogum kalbėtis dirbtinai, man neįdomu. Todėl dažnai gyvenime tyliu. Bet kai užlipu į sceną, man norisi kalbėtis. Gal tai, ką kalbu nėra įdomu kas antram žmogui, bet man tai labai svarbu. Negaliu to nei paaiškinti, nei pateisinti savęs. Tai, ko neišsakau gyvenime, iškalbu scenoje.

- **Dainų nuotaikos albume labai įvairios. Štai daina „Šuniui“ – labai jautri.**

- Tai yra pirmoji mano daina, parašyta po ilgos pertraukos. Aš jį labai mylėjau, savo šunį Rikį. Tikrai mylėjau. Ir man šita daina patinka. Didelių tikslų rašydamas ją neturėjau, tai tiesiog nuoširdžiai pasakyti žodžiai.

- **O kaip klausytojų jau pamėgta „Uogienė“?**

- „Uogienė“ ne visai mano daina – ją pasiskolinau iš Innos Kabysh. Nesakau, kad išverčiau tekstą, greičiau buvau įkvėptas jos idėjos ir pakreipiau dainą kiton pusėn. Ji buvo labai liūdna. Nors tam tikrų atspalvių iš Innos idėjos yra likę, man atrodė, kad to liūdesio per daug, tai nebus teisinga klausytojo atžvilgiu. Bet aš tikiu, kad žmogus, kuris surenka braškes, deda jas į stiklainius ir verda uogienę, negalvoja, kad rytoj išvažiuos gyventi į Angliją. Dainos kalbu iš savo buitės. Bet apie tai, kas man pačiam įdomu, kas svarbu ir reikšminga. Nemanau, kad man reiktų grįžti prie lyrikos, kur

viskas vien gražu. Aš noriu prasmės, kartais net provokacijos...

- **Pavyzdžiui, „Baisi daina“...**

- Taip! Būna, norisi paprovokuoti – ne tiek žiūrovą, kiek patį save, nuimti nuo savęs tą meduolio skonį (šypsosi). Kartais norisi pavirst kažkuo kitu.

- **Prie „Baisios dainos“ albumo nugarėlėje įdomus prierašas – pavydint Tom Waits.**

- Taip, pavydint (šypsosi). Aš jam labai pavydžiu – ne dėl to, kad jis rokeris, bet dėl to, kad visą gyvenimą dainuodamas ne didžiausiose arenose, o mažuose klubuose, išlaiko savo įvaizdį, kurį turi nuo pačių jauniausių dienų. Jis yra nepakartojamas, aš negaliu juo atsigėrėti. Kiti manęs klausia: „Ką tu čia klausai?“. O aš atsakau: „Aš klausau Tom Waits“ ir viskas tuo pasakyta. Šita daina norėjau ne pabūti juo, bet pagyventi jo stiliuje. Tik nežinau ar pavyko (šypsosi).

„Liekantiems būti“ – taip vadinasi trečiasis Vlado Bagdono diskas. Jame gyvena 13 naujų dainų ir dar 3 muzikinės dovanos, be kurių Vladas neįsivaizduojamas nei vieno klausytojo pasaulyje. Geros muzikos ekspertai „Bardai LT“ kviečia naujas dainas prisijaukinti Keistuolių teatre – čia jau šį ketvirtadienį vyks albumo pristatymo koncertas, kuriame maestro talkins gitaristas Gintaras Šulinskas, smuikininkas Vytautas Mikeliūnas bei kontrabosininkas Eugenijus Kanevičius. Vladas sako, kad visos jo dainos yra pokalbis. Užsukit pakalbėti – juk nuoširdūs pokalbiai ne taip dažnai pasitaikanti proga.

Kalbino: Edita Norkevičiūtė (VŠĮ „Bardai LT“)

